

Ὁ νέος Κιγκινάτος Δεληγιάννης,
καὶ ἓνας Κηφισσιώτης μπαξεβάνης.

Δ.—Λοιπὸν καθὼς σᾶς ἔλεγα καὶ μέλλω νὰ σᾶς εἶπω...
 Κ.—Ἄλλὰ δὲν μπαίνουμε σ'αὐτόν, κύρ Θόδωρε, τὸν κῆπο, ποῦ ἔτσι σὰν πρὸ βολικὰ ἔμποροῦμε νὰ μιλάμε καὶ κάπου κάπου κι' ἀπὸ μιὰ μπεβάδα νὰ τραβᾶμε;
 Δ.—ὦ! mille merci, πλὴν δυστυχῶς οὐδέποτε μπεβάδα δὲν πίνω...
 Κ.— Ἄμμ' τί πίνετε, κύρ Θόδωρε;
 Δ.— Σουμάδα.
 Κ.—Πάρτε σουμάδα.
 Δ.— Καὶ λοιπὸν καθὼς καὶ πρὶν σᾶς εἶπα...
 Κ.—Ὁ κύρ Τρικούπης ἔκαμε μὲς ἑστὸ νερὸ μιὰ τρύπα.
 Δ.—ὦ! δυστυχῶς πρὸς τὸ νερὸν οὐδόλως ἐκινεῖτο, καὶ εἶθε μόνον τοῦ νεροῦ καταστροφεὺς νὰ ἦτο. Αὐτὸς ἀνοίγει τὰς πληγὰς τοῦ ἔθνους τὴν καρδίαν, ἀφοῦ τὸ ἔθνος κυβερνᾷ μὲ τόσην ἐ λ α φ ρ ί α ν,
 Κ.—Ἄμμ' ἔλα πὲς μας τὰ λοιπὸν κι' ἐμᾶς κύρ Δεληγιάννη, σὰν τί κακὰ βουλευεῖται ὁ παλαβὸς καὶ κάνει, κι' ἀράδειασέ του ἐδῶ δὰ κάθε παρανομία...
 Δ.—ὦ! ναί, τὰ ὀ γ κ ω δ ἔ σ τ ε ρ α θὰ σᾶς εἰπῶ σημεῖα. Ἐν πρώτοις ὡς Πρωθυπουργὸς ἀφ' ὅτου ἔχει γίνῃ, φαίνεται πῶς ἐνιαυτοὺς παραπολλοὺς θὰ μείνῃ. Μάτην ἐγὼ τὸν πολεμῶ μετὰ τῶν Ἑ μ ε τ ἔ ρ ω ν, τῶν παλαιῶν ἐννέα μου κι' ἐννέα νεωτέρων.
 Κ.—Ὡστε τοὺς ἔχεις δεκοχτῶ, ὅσα ἐγὼ γω γίδια... ἄμμ' τᾶλεγα, κύρ Θόδωρε, παντοῦ, παντοῦ τὰ ἴδια.

Δ.—Εἶτα καταπλημμύρησε τὸν τόπον ἀπὸ φόρους, καὶ σύμπαντας κατέστησεν οὕτως εἰπεῖν ἀπόρους. Φόρους εἰς τὰς ἀνάγκας μας, φόρους εἰς τὰς τροφὰς φόρους εἰς τὰς μηδαμινὰς ἀκόμη ἀγορὰς μας, [μας, φόρους καὶ εἰς τὰ ποιμνία κι' εἰς τὰ πτηνὰ σας φόρους φόρους ἐδῶ, φόρους ἐκεῖ, φόρους ἀνυποφόρους.
 Κ.—Βλέπω αὐτὸς, κύρ Θόδωρε, κατήφορο ἐπῆρε, φόρο μὲ φόρο ἀπὸ μπιτ αἶ νοὺ κέστε μίρε.
 Δ.—Tres à propos... ἠκούσατε καὶ τὸν Δημητρακάκη;
 Κ.—Ἀλήθεια δὰ δὲν πέρνουμε κανένα ἀγγορακί, κι' ὅστερα ξαναρχίζουμε καὶ πάλι τὴν κουβέντα;... Θέλετε νὰ σᾶς φέρουνε, κύρ Θόδωρε, μιὰ μέντα;
 Δ.—ὦ! mille merci...σᾶς ἔλεγον ἄλλο ποτὸν δὲν πίνω, ἐκτὸς σουμάδας, καὶ μ' αὐτὴν τὸν λόγον μου ἐντείνω.
 Κ.—Λιγόν;
 Δ.— Καθὼς μᾶς κυβερνᾷ κατὰ κρημνῶν μᾶς ἄγει...
 Κ.—Ἄμμ' σῶπαινε, κύρ Θόδωρε...δὲν εἴμαστε δὰ τραγοὶ.
 Δ.—Καὶ ὅμως πάντα τραγικὸν τὸ τέλος μας προεῖδα, ἀφ' ὅτου διοικεῖ αὐτὸς τὴν δύσμοιρον πατρίδα· κι' ἀφοῦ δὲν τὸ κατάρθωσα Πρωθυπουργὸς νὰ γίνω, ὦ! αἰωνίως προτιμῶ ἑστὴν Κηφισσιὰ νὰ μείνω, κι' ὅταν μὲ βλέπουν κάποτε νὰ λέγουν: νάτος! νάτος! ὁ κύριος Θεόδωρος, ὁ Ἑλληὺν Κιγκινάτος.
 Κ.—Ἐ! τέτοιος εἶναι πάντοτε ὁ κόσμος καὶ μὴ σκάνης... μὲ τοὺς ἐννιὰ γεννήθης, μ' αὐτοὺς καὶ θὰ ξεκάνης.